

ДІЇ «СВЯТИХ ОТЦІВ»
(ПРАВДА ПРО ПАПІВ РИСЬКИХ)

1984

**ДІЇ «СВЯТИХ ОТЦІВ»
(ПРАВДА ПРО ПАПІВ РИМСЬКИХ)**

**ACTS OF «THE HOLLY FATHERS»
(TRUTHS ABOUT THE ROMAN POPES)**

**УКРАЇНСЬКЕ БІБЛІОТЕЧНЕ
ТОВАРИСТВО В ТОРОНТІ**

Торонто

1984

Канада

Демократичний тижневик «Голос Правди», Смокі Лейк, Алберта, перевів дуже поважну працю в дослідженні життя і дій «святих отців» християнства, під назвою «Правда про папів римських», яку видано книжкою. Оскільки є багато чуток про пап, але мало є обізнаних з фактами, то видаємо цю працю скорочено для зручності читачів.

Скоротив інж. Г. Слободяник.

АПОСТОЛ ПЕТРО ЦЕРКВИ НЕ ЗАСНОВУВАВ

Хоч апостол Петро жив ще 20 літ після Ісуса, але ніколи не був у Римі, а жив у Єрусалимі, де і помер. То є вигадка, що апостола Петра розп'яли в Римі і там його поховали. Поміж Петром і Павлом не було згоди. Павло ганьбив Петра в Антіохії за те, що він живе як поганин. З цього бачимо, що Ісус жадної церкви не закладав і що навіть після смерті Ісуса про ніяке християнство не могло бути і мови.

Апостоли були жиди і власне жили, як первісні комуністи, і ці поняття ширили серед пригноблених народів. Їхнім ученням було, що царство боже є доступне лише для бідних, а не для багатів, що мало великий успіх серед рабів, які були скрізь у римській імперії. Це вчення було цілком протилежним до староримських понять, де Олімп (небо) було доступне тільки для багатів і знатних.

Немає найменших історичних ознак, що апостола Петра розп'яли в Римі, та ще й догори ногами. Довго шукали в Римі останки Петра, але нічого не знайшли. Аж папа Пій 12-ий (1939 р.) проголосив, що мощі Петра знайшли. Але так само зробили відкриття, що божа мати Марія живою пішла до неба. Так само за віру христову і від віри христової загинуло і замучено мільйони людей, але нікому бог не допоміг і нікого не врятував. Духовенство навчає: моліться до святих і до матки божої і вони вам допоможуть, а чому вони не допомогли тим, що гинули за віру христову? Чому жодні янголи не прийшли на допомогу мученикам, чому Ісус не об'явився, як був голодомор, чому Єгова не спасав свій обраний народ від Гітлера? На всі питання ніхто ніколи не діставав мудрої відповіді.

Єпископів ніхто не призначав, а вони з'являлись як керівники окремих груп християн /єпископ — значить пастух/, і всі вони претендували на звання наступника Петра, який сам ніколи церкви не засновував. Рівночасно було кілька папів, які взаємно змагались і обливали один одного поміями, зневажали і взаємно виклинали, бо жоден з них не був порядною людиною. Згодом католицька церква деяких з них проголосила святими.

Лише наприкінці 2-го століття вже були добре

зорганізовані християнські громади з властолюбивим єпископом Віктором I-им, який наказав святкувати різдво в неділю /?/.

Папа Марцелін (296-304), щоб утримати титул, догоджував царю Діоклею і взагалі зрікся і Петра і Христа, за що його єпископи осудили. Після цього були папи деспотичні, які мордували своїх підлеглих.

Від 311 року папа Мелхидій став перебудовувати свою паству на зразок римських мілітаристів.

Цар Константин Хльорій був закоханий у свою наймичку і з нею мав сина Константина, який, ставши царем, припинив переслідування християн, бо потребував їх для своїх воєн. Константин був беззастережний у своїх діях. Щоб дійти до царювання, він вимордував багато друзів, утопив жінку в купелі, замордував сина Кріспуса, замордував мужа своєї сестри і її 11-річного сина і багато інших. Константин звернувся до свого духовенства, щоб простили йому гріхи, але найстарший римський духовник сказав, що дітовбивцям гріхи не прощають. Тоді він звернувся до християнського духовенства і ці обіцяли дати йому розрішення від усіх гріхів, як він стане християнином. Після цього Константин легітимізував християнство і християни стали утискувати сонцепоклонників. Сам Константин не прийняв християнства. Його християнізували як він умирав, а потім зробили його святим.

Єпископи змінювались і часом папою був нехристиянин. Так папа Сильвестер (314-335) був римської віри і Ісуса за сина божого не визнавав, а за жидівського пророка. Курія (папський уряд) була більш жорстока чим за Нерона. Константин бачив усі ці несправедливості і 325 року скликав церковний собор у Нікеї.

ЦЕРКОВНІ РЕФОРМИ І НЕЗГОДИ

На цьому соборі в Нікеї було постановлено **признати Ісуса за сина божого**, якого досі мали лише за пророка, і визнати його рівним з богом. Була велика боротьба, але остаточно ця постанова усталилась. Тоді ж було прийнято за святочний день неділю, бо до того християни святкували суботу, а сонцепоклонники — неділю. Тоді ж було затверджено чотири канонічних Євангелія, бо їх було понад сорок, і визнано існування «трійці», тобто три боги в одному, що є спадщина чужої віри.

Євангелія відбирали так: поклали під престол усі сорок наявних євангелій і три дні молились... Які Євангелія з'являться на престолі, ті будуть визнані за правдиві... «Магічно» чотири Євангелія і 14 листів Павла, з яких лише 3 є правдивих, «опинились» на престолі.

У 4-му столітті, як церква окріпла, то стала дуже утискувати інаковірних. Щоб папі Сильвестрові всі корились, було пущено «качку», що Константин дав йому право рядити не тільки в Римі, а й по всій Італії. В 753 році такий документ зфальшували і аж 1433 року визнали те фальшивство.

Константин розбудовував християнство не з релігійних причин, а з чисто політичних, щоб мати людей для війська, бо сам залишався при римській вірі. Папи від тоді дійсно дістають велику владу, стають деспотами і народ їх боїться гірше чим самого дідька. Папи вже не цікавляться церквою, а лише політикою. Ті, яких ще недавно вважали за слуг божих, перемінилися у катів і царських послушників. Церквою почали правити горді, зарозумілі і впливові фанатики, які не мали абсолютно нічого з ученням Ісуса. Інакомислячих немилосердно нищили.

Ці ж папи робили розколи і роздори. Віруючі ділилися і ворогували, зводили бійки і різню не тільки на вулицях, а прямо в церквах.

В Нікеї було встановлено догму про «трійцю», але хто є той третій бог, то були різні думки. Отже, на соборі в Константинополі, який відбувся 381-го року вже встановили, що тим третім богом є «святий дух», про якого немає згадки ні в Біблії, ні в Євангелії і про якого не говорив ні Ісус, ні його апостоли. Це було вірування одного африканського племені, яке випадково забрело до християнства.

На той час папи ще не були зверхниками усієї церкви і під кінець 5-го століття почались змагання, хто є зверхником — Рим, Константинополь чи Єрусалим? Лев I-ий найбільше змагав, щоб йому надати титул «Понтіфєкс Максїмус», що було як верховний титул первосвященника римської віри. 449 року Лев I-ий скликав собор у Ефесі і там доводив з Євангелія, що Ісус сказав Петрові: «Ти є скеля на цій скелі я збудую церкву мою», і що римські єпископи є наслідниками Петра, а тому йому належить звання Петрового заступника. Лева висміяли і звернули йому

увагу на те, що автор Євангелія не мав на увазі саме римських єпископів і Рим не має жодного права на провід над усією церквою.

Щоб узяти провід у свої руки, константинопольський цар надав своєму єпископові титул Вселенного Патріярха, якого тоді вважали за голову християнської церкви. Не всі то визнали. Почалась ще більша смута і з того дійшло до зудару поміж західньою і східньою церквами і 519 року — до першого поділу. До всіх цих непорозумінь додали ще одне: чи Марія була божою матір'ю? Константинопольський патріярх Нестор назвав це безглуздя, бо жодна жінка не може вродити бога і що Марія була мамою Ісуса, а він був людиною, а не богом.

Церковний фанатик Кирило мав свою думку і послідовників і змусив Нестора уступити. Тоді Нестор відійшов до Персії, де заснував свою церкву, звану несторіянською. Кирила, запеклого ворога науки і поступу, який керував розюшеним натовпом фанатиків і укаменовував науковців, церква проголосила святим.

Хоч Ісуса визнали за бога на Нікейському соборі, то додатково почались роздори — був Ісус бог чи чоловік. В ході цих суперечок так побили константинопольського патріярха, що по кількох днях він помер.

Папа Іван I-ий (523-526), ув'язавшись у боротьбу — був Ісус богом чи чоловіком — попав у конфлікт з римським царем Теодорихом, який запакував Івана I-го до в'язниці, де він сидів аж до смерті. Після цього цар Теодорих 530 року дав право духовенству вибирати папу, але його мав затвердити цар. Без того вибір не був важний.

ВИБОРНІ ПАПИ

Через різні інтриги, підкупи і підступи, папи урядували дуже коротко — рік, або кілька років. Їх наставляли і усували самі єпископи, царі, або їхні жінки. Папа Віргілій (538-555) папствував довго, завдяки протекції фанатично віруючої Теодори, жінки царя Юстиніянина. Але Віргілій зайшов у клопіт: Теодора вимагала і змусила Віргілія публічно визнати твердження, що Ісус був богом і про те листовно повідомити константинопольського патріярха, який того не визнавав. Це викликало велике обурення інших єпископів, які кинули на Віргілія клятву.

На царський престол в Константинополі дістався Фокас, завдяки тому, що в 602 році підступно замордував свого попередника Мауриціана, його жінку, п'ять синів і три дочки. Зробивши цей злочин, Фокас проголосив себе царем Константинополя. Константинопольський патріарх, розлючений страшним злочином, не признав Фокаса за царя і виключив його з християнського суспільства. В цей час у Римі папою був Григорій I-ий (590-604), який вирішив з цього скористати і замість того щоб осудити убійника, вислав Фокасу свої вітання. Фокас тим дуже втішився і надав Григорієві титул усієї християнської церкви, а своєму патріархові уневажнив титул вселенного патріарха.

До цього часу було 63 папи, які були звичайними єпископами Риму і владу яких визнавали лише деякі околиці. Аж тепер від 602 року офіційно папи стали головою всіх християнських церков. Отже не Ісус, а убійник Фокас встановив римсько-католицьке папство, а католики вірять, ніби папу вибирає «святий дух». І незалежно від того, пап наставляли царі, королі, деякі були самознавці і навіть впливові першої класи протестанти наставляли своїх любасів на пап.

За таку вдалу «політику» Григорію I-му признали титул «Великий». Після Григорія, 2 роки папою був Собініян, людина без сумління. Тоді був великий голод, люди мерли без ліку, а папа тішився доходами від поховання у формі заплати і спадщини. Померлого Собініяна не несли через місто, бо боялись, що обурений народ вже мертвого тирана розірве на кавалки.

ПЕРЕМІНА СИТУАЦІЇ

Папи дійшли до думки, що капітал є поважною зброєю в боротьбі за зверхність і почали нагромаджувати великі маєтки і скарби. За право бути єпископом, кандидати платили великі гроші. Папи вже не думали про бога, а змагали за світове панування. Папи дістають політичну силу і починають наставляти королів і царів і давати їм корони.

Спір про Ісуса не припинявся. Західні єпископи визнавали його за бога, а східні лише за жидівського пророка. З цієї причини, папа Теодор I-ий (642-649) кинув клятву на константинопольського патріарха.

Папа Мартин I-ий (649-654) знову кинув клятву на всіх, хто визнавав Ісуса лише за бога. За це константинопольський цар хотів Мартина замордувати, але за нього заступився умираючий патріарх і Мартин помер на вигнанні.

Папа Віталіон (657-672) відлучив від церкви архієпископа Равенна, а цей екскомунікував папу.

Від 604 до 715 року, тобто за 111 років, було 25 пап, а це тому, що папи замість хреста орудували ножами і отрутою, щоб заволодіти величезними скарбами і вести гуляще життя. Папи і духовенство у своїх палацах мали молодих жінок і дітей, але до цієї проституції люди вже привикли, а церковні історики про це не писали. Церковний історик Евробій сам писав, що він опускав усе, що знеславлює церкву. Справа «нормальна» для всіх тоталітаристів. Через те спотворено історію і не згадано, що папа Іван 7-ий (705-707) була баба, а Бенедикт 3-ий також була баба. Тобто папство стало бабством чи папайством.

За папи Григорія 2-го (715-731) дійшло до поважного конфлікту з константинопольським царем Левом, який був відкритим ворогом поклоніння образам як святим. У той час церква розвинула новий спосіб ошуканства — це продажу образів, як благословення домів і мешкань взагалі, які вішали на стінах. Темні і побожні люди платили великі гроші за образи і їхнє посвячення, чим збагачувалось духовенство. Цар Лев проти такого ошуканства протестував. Тоді папа Григорій 2-ий наказав монахам бунтувати народ проти царя і між іншим ширити чутку, що цар є великий розпусник. До того ж монахи підбурювали народ до непослуху царю і неплати податків.

Константинопольський патріарх виступив супроти махлярства папи Григорія 2-го. І знову папа кинув клятву на патріарха. Патріарх і папа стали взаємно тричі прокляті. Григорій 2-ий за своє папствование поширив папські впливи на Німеччину і Англію. Від того часу в церквах почали збирати «Петрів гріш», тобто пожертви з усіх країн на Ватикан, що давало величезні прибутки.

Папа Григорій 3-ий (731-741) прокляв грецьке духовенство за непочитання образів, цей же папа підпорядкував собі французьке духовенство.

Папа Захарій (741-752) переслідував науковців і фальшував різні документи, якими доводив, зі слів Ісуса і листів апостолів, що всі царі мають підпоряд-

куватись папам. Його наступник Стефан 2-ий був таким самим ошустом і фальшиві документи признав за правдиві. В різних політичних змаганнях папа Стефан 4-ий (768-772) наказав схопити свого суперника папу Константина 2-го і звелів вилупити йому очі.

В 769 році відбувся собор в Лотерані, куди приїхав осліплений Константин 2-ий і вніс скаргу на папу Стефана 4-го. Одначе Стефан 4-ий сказав, що він є законно вибраний і не почувається до вини в осліплені Константина 2-го. Боячись тортур, впав на коліна і просив вибачення за внесену скаргу (Прости мене, моя мила, що ти мене била. Г.С.). Тоді єпископи почали бити сліпця бұками, плювати в лице і викинули з собору.

«Святий дух», який мав би бути на соборі, був до того байдужий. Один з єпископів, Теодорій, виступив в обороні сліпця, але єпископи на нього кинулись, побили до безтями, вилупили очі, відтяли язика, вкинули до в'язниці і в такому стані його залишили, навіть без води, де він і сконав. Не божі слуги, а справжні дияволи.

ЦЕРКВА ПЕРЕТВОРЮЄТЬСЯ НА ТОРГОВЕЛЬНЕ ПІДПРИЄМСТВО

Спостерігаючи це, єпископи Азії і Африки бачили, що папство не є ніякою церквою, а бізнесовою, шкурною організацією, а тому відійшли від Риму і усамостійнились. Від того нічого не змінилось. Папи навіть раділи, що позбулись опозиції і стали безконтрольними панамі в Європі.

В 786 році, на соборі ухвалили, що образи треба цілувати і палити свічки, а також і кадити та падати на коліна. Це збільшило доходи монастирів, де малювали образи і робили свічки. Цар Кароль, «опікун Риму», зацікавився церковними справами і взявся до чистки монастирів, у яких було багато сваволі. Наприклад, як якогось монаха приловили з дівчиною, то його валашили і часто видовбували очі. Папи затремтіли і на соборі у Франкфурті 794 року єпископи, проти волі папи, кинули клятву на тих, які клякають перед образами і моляться до них. Це був поличник монахам, бо ухвала також голосила «не дозволяємо осліплювати монахів і утинати їм статеві органи».

Противники папи Лева 3-го (795-816) посадили

його на осла лицем до хвоста і так провадили його вулицями Риму під регіт народу (799). Остаточо Лев 3-ий тяжко помстився на своїх ворогах при допомозі німецького кайзера Кароля. У ті часи Рим підупав і римською імперією керував Константинополь. В кінці 8-го століття в Константинополі була красуня цариця Ірина, яка осліпила свого сина, аби дістатися на трон. Римська кліка не любила Ірини і папа Лев 3-ий укоронував німецького кайзера Кароля, який заопікувався Римом, і так постала Західня Римська імперія.

Кайзери і папи поєднались основно з ціллю тиснути на слов'ян і забирати у них західні землі. Німці забирали землі і поневолювали слов'ян, а за ними ішли папські ксьондзи і наvertsали народ на католицизм, посилаючись на «волю божу» і навчали любити своїх гнобителів. Папи збирали великі посілості, а кайзер звільняв їх від податків.

Папа Пасхалій 1-ий (817-824) був нелюд, без совісті і честі. Він осліпив єпископа Теодосія і його зятя Лева, замкнув обох до в'язниці, де вони померли з голоду. Пасхалій мав коронувати Карла Великого, але Карл, знаючи про злочини Пасхалія, відмовився від коронації. Як Пасхалій помер, то народ домагався, щоб його тіло волочили вулицями Риму, а католицька церква проголосила його святим.

Папа Євгеній 2-ий, розкопував могили і тлінні останки (кості) продавав за велику ціну як реліквії.

Сини німецького кайзера Людвика Побожного збунтувалися проти батька і у згоді з папою Григорієм 4-им ув'язнили батька і змусили його на колінах читати вигаданий вирок, звинувачуючи його у злочинах, яких він не зробив.

Бенедикт 3-ий (855-858) був не папа, а папиця, яку анти-папа Анастасій звелів одіграти буками і вигнав з Латерану. Історик Лавікомтеріо стверджує факт, що папою була жінка. Інший історик Платіна пише, що «Йоанна Ангелікій родом з Майнцу в Німеччині позувала як мужчина, була вчена і спортсівка і її вибрали за папу...»

Другу довгу і складну історію про папицю німкеню Герберту, відому як папа Іван, описує німецький історик Мензель. Це саме підтверджує у своїй хроніці з 12 ст. Шкот.

Щоб не повторилось вибрання жінки на папу, кардинали завели смішну церемонію, якої дотримували

лись довгий час. Було спеціальне крісло, в якому перебував кандидат на папу, піднявши сутану і так можна було бачити певну голу частину тіла, яка свідчила, що то є мужчина. Після виборів кардинали хором три рази вигукували «габемус папам». Лев 10-ий (1513-1521) був останній, що переходив цю церемонію. Це крісло зберігалось у ватиканській каплиці і аж у 17 віці його десь усунули.

Папа Николай I-ий (858-867) був великим фальшивником документів, якими намагався довести, що він не тільки є головою церкви, а також і головою держави. Східні єпископи того не визнавали. Маючи за собою германів, Николай I-ий вислав до Константинополя послів, котрі в катедрі св. Софії кинули клятву на патріарха і царя. Від того часу сталось ворогування поміж Східньою і Західньою церквами. Хоч вони ніколи дружні не були.

На синоді у Вормсі у 868 р. винесли ухвалу, що монахові чи монахині, які були віддані до монастиря в дитинстві, невільно покидати монастиря. Дитину віддавали якби на вічне ув'язнення.

ЦЕЛІБАТ, РОЗПУСТА І ВАРВАРСТВО

Папа Гардіян 2-ий (867-872) суворо заборонив ксьондзам женитись, хоч сам мав жінку і дочку. Основною причиною цієї заборони було те, що віруючі перед смертю записували на церкву свої маєтки і посілості, а ксьондзи то забирали і творили великі маєтки, які передавали дітям. Целібати того не потребували, але деякі збагачували своїх коханок.

Папа Іван 8-ий був справжній дикун і варвар (872-882). Він сказав, що кожному єретикові треба вибрати очі. Єпископ з Неаполю навіть осліпив свого брата священника. Іван 8-ий дуже утискував Сараценів. Усі його ненавиділи, остаточно один з папських свояків 15.2.882 р. забив цього нелюда.

Папа Формосій (891-896) був відлучений від церкви ще будучи єпископом за плюндрування монастирів і зв'язок з жінками легкої поведінки, але папа Мариній I-ий у 883 році зняв з Формосія клятву, відновив у правах єпископа і згодом він став папою. Він мав супротивника і при коронації в церкві св. Івана, де відбувалась церемонія, зайшла бійка поміж прихильниками кандидатів і було забито кільканадцять немудрих фанатиків. Переміг Формосій.

Папа Боніфатій: 6-ий був на папським сідалі

усього 15 днів. Його противники таємничо його «спрятали» і поставили Стефана 6-го (896-897), який також папствував лише один рік. Але Стефан ще хотів помститись на мертвім Формозієм. З його наказу, Формозія відкопали, убрали у папські шати, посадили на стілець і зробили над ним суд. За оборонця призначили одного диякона. Судією був сам Стефан. Формозія односторонньо засудили, здерли з нього папські шати, відтяли три пальці на правій руці, зв'язали ноги, виволокли з церкви в річку Тибер. Усі висвячення, які Формозій зробив, були уневажені.

Кардинал Бароній назвав той суд безбожним і варварським вчинком. Обурене римське населення зробило напад на палац папи Стефана, забрало його з собою, посадили до в'язниці і задушили. Пізніше тіло Формозія десь вплигло і папа Теодор знову убрав трупа в папські шати і поховав з великою урочистістю. Отак проклятий злочинець став святим. Моліться до нього!

Після того папствував Рамон неповних 4 місяці, а по нім Теодор 2-ий аж 20 днів, бо його отруїв Сергій, який змагав за папський престол, але того не дійшов, бо відкинули Сергія, а на папу вибрали Івана II-го, який також папствував коротко, після якого папою був Лев 5-ий (903), який урядував лише 40 днів.

Лев 5-ий, будучи людиною несміливою, взяв собі за секретаря Кристофора, який запакував свого зверхника Лева до в'язниці і проголосив себе заступником Христа (903-904).

Остаточно папа Сергій (904-911) дійшов свого і урядував з перервою, бо його були вигнали, але завдяки протекції Теодори і її сестри Морозії, які були його любками і мали великі впливи, він тримався на престолі. Особливо він тішився з дочкою Теодори, молоденькою Морозією, з якою мав сина Октавіяна. Завдяки цим впливам, ці веселі пані дійшли того, що 931 року одинадцятилітнього Октавіяна коронували на папу як Івана II-го (*31-936). Теодора і її дві дочки, Теодора та Морозія, як справжня трійця жили в палаці «Янгола» і мали романи з різними кардиналами. Теодора (дочка) мала чоловіка, який, у свою чергу, мав цілий гарем гарних дівчат і не дбав про жінку, яка мала поважні доходи від кардиналів.

Кардинал Бароній пише, що «в 10-му столітті папами правили проститутки, а папами були огері...!»

Звичайно, що ксьондзи все огульно відкидають, а задурені віруючі не турбуються поглянути в Церковну Енциклопедію, щоб пересвідчитись, як то було, що Теодора і дочка міняли пап, як циган коней.

Звичайно, що перед папою Іваном II-им був папа Іван 10-ий (914-928), який був рішучої постави і посварився з Теодорою, гадаючи, що він має велику силу. Але він навіть не оглянувся, як його запакували до в'язниці і задушили як kota. Тоді Морозія поставила на папу свого коханця Лева 6-го (928), який папствував 3 місяці, а тоді, з наказу тої ж Морозії, його забили і вона наставила іншого коханця, Стефана 7-го (928-931), якого також усунула і поставила папою свого нешлюбного сина Октавіяна, згаданого вище, знаного як папа Іван II-ий (931-936). У ті часи Морозія замордувала свого мужа і одружилась з ксьондзом Тосканія. Другий син Морозії Алберик, який виростав з братом і якого мати не любила, запакував Івана II-го до в'язниці, де його отруїли.

Після того коротко було три папи (936-946) і Алберик їх усіх усунув і папою став Агапет 2-ий (946-955), якого Алберик прогнав і посадив на папське крісло свого 18-літнього сина Івана 12-го (955-964), який не був навіть священиком.

Історик Бароній називає Івана 12-го найбільшим лайдаком. Папа Іван 12-ий любив полювати на коні і мав їх багато, а годував їх міддалями і фігами, моченими у вині. В церкві справляв танці, музику і співи і був великим розпусником. Кремонський єпископ Люїтпронд пише, що «Іван 12-ий згвалтував власну маму». Шкода, що його не оголосили святим, але ще не пізно». Німецький кайзер Оттон I-ий скликав синод і цього племінного бугая усунув з папського стільця. Історик Бароній пише, що Іван 12-ий закликався на Венеру і Юпітера, повіям роздавав гроші, а єпископові Спиви за протест, наказав відрізати носа і вуха, а одного кардинала звелів звалашити.

Кайзер Оттон I-ий призначив на папу німця Лева 8-го, але римлянам то не сподобалось і Іван 12-ий запакував Лева 8-го до в'язниці і сам продовжував папствувати, а Лева викляв. Як Оттон I-ий став втрачати силу, то Іван 12-ий підтримував його супротивників. Одначе заплата не забарилась. Один римлянин підловив Івана 12-го, як той згвалтував жінку римлянина і так «поблагосло-

вив» папу, що він за кілька днів сконав і не поміг йому ні «бог-отець, ні matka-боска».

Римляни тоді вибрали на папу Бенедикта 5-го, але кайзерові Оттонові 2-му то не сподобалось. Він викликав Бенедикта 5-го до Німеччини і ув'язнив, а призначив знову Лева 8-го (963-965), який довго не урядовав, а як тоді водилось, загадково помер.

БОРОТЬБА ПОМІЖ ПАПАМИ І КАЙЗЕРОМ

Згоди не було. Кожен чувся міцніший. Оттон 2 прийшов до Риму з військом, наказав повішати 13 знатних римлян, наставив папу Івана 13-го (965-972), заключив з ним перемир'я і настав спокій. Але від 972 до 985 року було 5 пап і жоден не помер своєю смертю. Всі були або помордовані, або вигнані.

Папа Іван 15-ий (985-996) був добрим стратегом і гандлярем. Він запровадив канонізацію на святих, що давало великі доходи. В Римі далі не було спокою. Як умер папа Іван 15-ий, то німецький кайзер Оттон 3-ий, ще неповна 17 літ, прибув до Риму і привіз з собою молодого князя Коринтія, якого і поставив папою, як Григорія 5-го (996-999). Римляни аж дуріли, чому німці мають їм наставляти пап.

Як 997 року Оттон 3-ий виїхав на прощу до гробу св. Войтіха, римляни повстали, усунули Григорія 5-го, а на його місце поставили Івана 16-го, але цісар одразу повернувся і віддав Івана 16-го на ласку Григорія 5-го. Натхненний «святим духом», папа Григорій 5-ий звелів нахабі Івану 16-му вилупати очі, відтяти язика і носа, роздягти до гола, посадити на осла обличчям до хвоста і в такому стані скаліченого Івана 16-го возили вулицями Риму і били патиками, поки не вибили з нього душу. Одначе римляни не заспокоїлися і отруїли Григорія 5-го.

Після того папою став француз, учитель Оттона 3-го під ім'ям Сильвестра 2-го (999-1003). Цей папа був більш думачий. Він зреформував римську абетку і завів кращі годинники. Одначе і він не помер своєю смертю — він просто шез без сліду. Колотнечі тягнулись без кінця. Пап наставляли, скидали, труїли та умикали, все через гроші, які пили до Риму від задурених бідаків. Від 1003 до 1059 року було 13 пап. Часом їх було і три на раз.

ВИБОРНІ ПАПИ, ПОНОВНИЙ ЦІЛЕБАТ

Папа Миколай 2-ий (1059-1061) скасував право царів наставляти пап і увів закон, що пап мають вибирати лише самі кардинали. Духовенство прихильно зустріло цей закон. Одначе...

Першим вибраним кардиналами папою був Олександр 8-ий (1061-1073). Але того не визнала німецька цісарева Агнезія, яка призначила за традицією свого папу Гонорія. Архієпископ Анно, який ненавидів обох пап, самовільно призначував у Німеччині єпископів зі своєї рідні. Цим довели цісареву Амнезію до повної розпуки і вона покинула трон і пішла в монастир. Анно змагав, щоб німецьку церкву відлучити від Риму, але папи того не допускали.

Папа Григорій 7-ий (1073-1083) знову підтвердив закон про цілебат і ксьондзів силою розлучували. Це привело до того, що ксьондзи мали коханок, яких звали господинями. В монастирях також була неморальність. Монахи або мали коханок, або практикували гомосексуалізм.

Польський історик Ян Птасьник описує сексуальні безчинства ксьондзів у Польщі. Остаточо цілебат у Польщі встановлено 1197 року. Також було заборонено мати господинь чи покоївок, то ксьондзи мали жінок під замітом кривності, або й були такі кривні. Німецькі єпископи цілебату не прийняли і посилались на святе письмо і апостолів.

Папа Миколай 2-ий зарядив, що пап вибирають лише кардинали, а папа Григорій 7-ий пішов ще далі, заборонивши царям призначати єпископів. Це дуже обурило німецького кайзера Генріка 4-го, який 1076 року скликав до Врмсу всіх німецьких єпископів, де постановили усунути папу Григорія 7-го. Григорій 7-ий це рішення висміяв, кинув клятву на Генріка 4-го, звільнив підлеглих від присяги Генрикові і завіззав народ до вірності Рудольфу, який змагався за трон з Генріком 4-им. Це привело до братовбивчої війни в Німеччині.

Папа Григорій 7-ий розсилав листи, в яких зазначував, що він є намісник бога на землі, має необмежену владу і може наставляти і усувати царів і королів, і царі повинні цілувати папські ноги і що римська церква є непомильна. Генрік 4-ий зрозумів, що він папи не перемаже і пішов через гори пішком, босий, з непокритою головою і стояв 3 дні перед

дверима папського палацу, аж поки не дістав прощення. Одначе після довгих змагань і клопотів Генрік 4-ий зміцнив владу і зробив похід на Рим. Папа казав підпалити Рим, а сам утік до Салерно, де й помер 1085 року.

ХРЕСТОВІ ПОХОДИ

Папа Урбан 2-ий (1088-1099) вів боротьбу з анти-папами (самозванні папи), з королями і започаткував хрестові походи на Палестину 1099 року. Він видав наказ, що вбивство, яке йде на користь католицькій церкві, не вважається за злочин.

Від 1099 до 1119 року перемагали то папи то королі. Спокою не було. В тім часі сторонники папи Каліста 2-го (1119-1124) зловили папу Григорія 8-го, зодягли його в свіжу козячу шкуру і так возили його вулицями Риму, посадивши його на верблюда. Папа для сміху тримав верблюда за хвіст. Після паради, його запакували до монастиря, де він щез назавжди.

Папа Анаклет 2-ий (1130-1139) був жид, з дуже багатой жидівської родини. Він переміг, бо був проти цілебату ксьондзів. В цей час були ще інші папи. Смута не припинялась, одні мордерства замінялись іншими. При заворухах папу Луціяна 2-го 1144-1145 році хтось з юрби забив ударом каменя.

Папу Євгенія 3-го (1145-1153) підтримували німецькі кайзери. Цей папа 1149 року кинув клятву на Польщу два рази. Він наказав позамикати всі церкви за непослух папі і проголосив, що буде на Польщу хрестовий похід. Ці клятви не зняті і по нині, але ксьондзи про те не голосять.

Папа Адріян 4-ий (1154-1159) дуже хотів правити Римом, але проти того був філософ Арнольд, якого агенти схопили і віддали папі, який звелів Арнольда задушити, тіло спалити і попіл викинути до річки Тибер. Остаточо Адріян посварився і з німецьким кайзером Фрідрихом і хотів стати більшим від кайзера. Фрідрих послав військо на Рим, але ще перед тим як військо дійшло, Адріян помер.

В той час кардинали також не були у згоді і одні обрали на папу Віктора 4-го, другі — Олександра 3-го. 1165 року з цього постала велика смута. Німецький кайзер знову послав військо, але кинулась пошесть малярії і більшість війська згинуло. Син

німецького кайзера попав у полон. Кайзер Фрідерик був переможений і просив папу Олександра 3-го (1159-1181) /в той час було ще 4 папи/, щоб звільнив сина і зняв з нього клятву. Папа погодився, але при умові, щоб Фрідерик перед церковною брамою, в присутності народу, клякне на коліна. Фрідерик це виконав, але при цьому папа копнув кайзера ногою і кричав як біснுவатий: «Треба знищити цю гадину!»

На синоді 1179 року, який відбувся в Реймсі, було ухвалено, що хто не вірить у папу, той є еретик і його треба тортурувати розпеченим залізом аж доки не сконає, а майно його конфіскувати. Це був поплатний гандель і папські агенти кидались навіть на знатних людей, мучили їх на смерть, а маєток забирали. Судями і езекуторами були єпископи, які засуджували багатих людей, щоб їх пограбувати.

В той час були секти, які хотіли відновити християнство за вченням Ісуса і виступали проти папського мілітарного поганства, яке запанувало в Європі. Головні секти християн, які ненавиділи пап, були Катарами та Маніхейчики. Часами тортурували і священників, які озивались проти сваволі пап. Навіть померлих еретиків відкопували і над їхніми тілами знущались. Католицькі папи — це є особливий гатунок людей, які мстяться за своїх жертв, навіть по смерті.

Такими були Луціян 3-ий (1181-1185) та Целестин 3-ий (1191-1198). Цей останній при коронації Генрика 4-го закладав корону на голову кайзера не руками, а ногами, щоб показати свою незрівняну вищість від царів.

Папа Іноцентій 3-ий (1198-1216) заборонив читати «святе письмо». Цей папа, перечитавши «святе письмо», переконався, що в нім є багато суперечностей, спотворень і неправди, то воно не може бути святим.

«СВЯТА ІНКВІЗІЦІЯ»

1207 року Іноцентій 3-ий закликав легата Кастеліану і доручив йому перевести інквізицію повною мірою. Цей легат мав під собою велику кількість монахів, яких пустив на еретиків. Так як Йосип Сталін нищив українське селянство і інтелігенцію голодом і концтаборами. Так папа Іноцентій нищив невинних людей мечем і вогнем.

Особливо жорстоко були покарані Валденси — секта, яка вперто читала «святе письмо». Монахи під командою Домініка і гаслом «Вбивайте всіх, бог пізнає хто єретик, а хто ні», захопили понад 500 міст, осель, палаців тощо і беззастережно винищили всіх людей і зруйнували оселі. На місто Безер монахи напали першим, вимордували понад 20.000 мешканців, а місто ограбували і зруйнували «во славу святого духа». Домінік був найжорстокіший різник в інквізиції. У згаданому місті біля 7.000 людей поховалось по церквах, але Домінік звелів запалити ті церкви, де всі люди згоріли живцем. За таку «відмінну» діяльність во славу «всемогучого і милосердного бога» католицька церква проголосила монаха Домініка святим. (Домінік для папи Іноцентія зробив таку прислугу, як Ежов для Сталіна).

Все більше ширили пропаганду, що папи є намісниками бога і в це повірили не тільки простаки, а й плохі королі. Цей же папа Іноцентій 3-ий завів сповідь, яка окрім доходів давала папам можливість контролювати не тільки діла, а й думки віруючих. Згодом це психологічне насильство над людьми назвали «святою тайною». До сповіді додали причастя, при якому хліб і вино магічно перетворюється в тіло і кров Христа.

Іноцентій 3-ий дуже ширив монашество, яке власне було його військом, опорою і тою силою, яка винищувала єретиків. За нього було 2 мільйони монахів. Історик Вебер пише, що паразитичне монашество було найгіршою заразою, яку ширили папи.

Інквізитори все більше жаждали крові. Єретикам не давали права і боронитися. Хто за них заступався, був сам звинувачений у єретизмі. У Франції жив дуже побожний і багатий монах, якого обвинуватили у єретизмі. В обороні цього монаха виступив управитель одного монастиря, якого одразу кинули до в'язниці і замучили. Обвинувачений у єретизмі тоді так само не мав жодних прав, як і обвинувачений за контрреволюцію під советами.

Монахи-домінікани справді були «Доміні канес», тобто «божі пси». Згодом Іноцентій скасував причастя з вином, щоб заощадити видатки, а замінив оплатками.

Папа Гонорій 3-ий (1216-1227), окрім заборони читати біблію, хотів ще заборонити читати наукові книжки. Наукою особливо цікавились монахи-

францішкіяни, а Домінікіяни їх всяко поборювали і палили книжки на вогнищах. Францішкіяни, побачивши, що винищують геть усе і їх самих, зреклись засад свого провідника Францішка і пішли блудним шляхом.

«Свята» інквізиція ще не була офіційна, але почалась від папи Григорія 9-го (1227-1241), який видав булу, що хто не вірить у папу, той є єретиком і його належить спалити. До цієї категорії він зачислив усіх науковців, дослідників і жінок, яких обвинувачували у відьомстві. У відьомстві можна було звинуватити кожну жінку, з якою посварився, чи щось комусь у цій жінці не подобалось з виду, з походки, одягу, поведінки, чи просто як випав град, була злива, посуха, чи щось трапилось у господарстві.

В Німеччині, біля міста Бремен, жили сектанти, які домагались, щоб причастя було як попередньо — хліб і вино. Бременський єпископ не погодився, то сектанти перестали платити данину. Тоді папа 1234 року послав на них банду монахів, які вирізали всю секту до ноги — 6 тисяч осіб.

Папа Григорій 9-ий зайшов у конфлікт з німецьким кайзером Фредеріком 2-им, які взаємно і публічно заперечували один одного і папа бунтував народ проти кайзера. Кайзер звинувачував папу, що він не є заступником Христа, але Сатани, є антихрист і ошуканець. Деякі єпископи стали проти папи, а в місті Цюріху народ нагнав усіх ксьондзів. Зрештою, кайзер пішов походом на Рим. Багато папських палаців було знищено. 1241 року, саме як німці облягли Рим, папа Григорій 9-ий помер.

Церковні історики, щоб виправдати пап, часто твердять, що інквізицію переводила цивільна влада, але історичним незаперечним фактом є те, що інквізицію переводили під доглядом і за вимогою духовенства. Відмова цивільної влади виконувати накази означала, що вона є єретична.

Інквізицію в основному провадили монахи-домінікани (божі пси), які, здається, не мали ні розуму, ні почуття і були гірші за псів — бо палили людей живими цілими гуртами, укріпляючи віру у «святого духа».

Папа Іноцентій 4-ий (1243-1254), до висвячення Феско, був приятелем кайзера Фредеріка, а став ворогом. Від гризоти і клопотів Фредерік захворів і помер 1250 р. Папа Іноцентій 4-ий перебував у Ліоні,

де було 4 доми розпусти, в які вільно заходили як ксьондзи, так і єпископи.

Цей папа у 1245 р. скликав до Ліону синод, де рішено, що кардинали мають носити червоний одяг як символ готовності пролити кров за папу, і там же він кинув клятву на німецького кайзера. Це обурило німців, які повиганяли єпископів з багатьох міст, а в Цюриху ксьондзів нагаями вигнали з міста. Іноцентій 4-ий від 1252 р. цілком передав інквізицію Домініканам, які мордували невинних людей.

Від 1254 до 1280 року було кілька пап, які урядували коротко і всі вони поводитись жорстоко.

Папа Мартин 4-ий (1281-1284) був француз і ворог сицилійців. Отже, 1282 року, на третій день великодня, як тільки задзвонили дзвони, що було сигналом, він зробив напад у всіх містах Сицилії і вимордував 30 тисяч «єретиків». Хто вказував на єретика, діставав грошову заплату. Жертва не мала жодної змоги боронитись. Судили єпископи і тут же палили.

Папа Целестин 5-ий (1244) урядував лише півроку, бо хитрий кардинал Каєтан сказав йому, що 3 рази мав голос з неба, щоб Целестин уступив. Целестин уступив і папою став Каєтан, як Боніфатій 8-ий (1294-1303). Одначе римляни воліли Целестина, то щоб не було клопоту, Боніфатій запакував Целестина до в'язниці, де він помер з голоду.

Щоб показати свою вищість над королями, то папа сидів на коні, а два королі під час церемонії вели його коня. Одначе королі ставали все більше самостійні і ігнорували пап.

1300 рік папа проголосив ювілейним і пообіцяв, що кожний, хто в цей рік прийде до Риму, дістане відпущення всіх гріхів. Це дуже поплатилось, бо всі злочинці посунули до Риму. Цей папа висміював безсмертя душі і причастя, називаючи то привабою для глупих і говорив, що перелюбство не є жодним гріхом, навіть серед рідних — батьків з дітьми і навпаки. Він казав також, що Марія була так само непорочна, як і його мама.

Для французького короля Филипа того було забагато, і він скликав у Ліоні синод і висунув поважні обвинувачення, але папа не з'явився. Тоді Филип послав канцлера Ногарета з полковником і 300 лицарів, щоб доставили папу. Папська охорона мусіла піддатись, але папа почав ображати делегацію і

прокляв короля до 4-го покоління. Ображений полковник був так обурений папською зухвалістю, що ударив папу у лице окованою рукавицею. Удар був такий сильний, що папа упав і в короткому часі помер і «святий дух» його не охоронив.

Після того коротко був папа Бенедикт 11-ий (1300), якого звела його коханка, отруївши фігами за зраду.

Папу Клементія 5-го (1305-1314) вибирали півроку, але згоди не могли дійти. Тоді французький король Филип Гарний склав угоду з одним кандидатом архієпископом Бертрану, що він підтримає його кандидатуру, як Бертрану перенесе папський престол до Франції. Бертрану, як запоруку дав королю двох братів і двох синів, став папою, переніс свій осідок до Авіньону і став урядувати.

Поет Петрарк пише, що з того часу Авіньон став гірше чим Вавилон. Христа можна було набути тільки за гроші, скрізь лайдацтво і розпуста, а при папським дворі найпідліші люди і папа мешкав як турецький султан у гаремі. В сусідстві з палацом були дома розпусти, які підлягали міській управі. Жидам був заборонений вступ до цих домів, а християни могли відвідувати ці дома у велику п'ятницю, суботу і на Великдень. Ксьондзи і єпископи мали необмежений доступ безкоштовно. Як Авіньон перестав бути папським осідком, то ксьондзи мусіли платити за відвідування дівчат.

Цей же папа проголосив похід на турків і дав обіцянку, що кожен учасник походу буде мати привілей визволити 4 душі з чистилища. Охочих знайшлося багато. Папа Клементій 5-ий знищив орден Темпларів — лицарів Христа. Провідників засудив на спалення живцем, а маєтки забрав собі. Клементій був дуже багатий, але єпископи і ксьондзи все розікрали.

ІНДУЛЬГЕНЦІЇ

Папа Іван 22-ий (1316-1334) увів оплати за індульгенції, тобто за відпущення гріхів, незалежно від злочину. На все було укладено ціну: за кривоприсягу, за порушення посту, за вбивство, за перелюбство, за удушення дитини, статеві зв'язки поміж монахами і монашками, за замордування тата, мами чи когось з рідні. На все була відповідна ціна, так як у склепі на тютюн та цигарки. Цікаво є те, що заплатити можна

було навіть наперед, перед поповненням злочину.

Кардиналові Лорраїне і 12-м особам з його оточення папа дав наперед прощення на поповнення 3-х злочинів. Це прощення знайдено в актах ксьондза де Джуїнвілла. Французький історик Іван Лобавровх пише, що велика княгиня з династії Бурбонів, сестра Кароля 8-го закупила індульгенції для себе і на 10 осіб свого оточення на все своє життя на заплановані отруєння і мордерства.

Папа з продажі цих індульгенцій так розбагатів, що, померши, залишив 25 мільйонів гульвенів у золоті і безліч коштовностей. Ці розрішення продавали лише багатим людям. Бідні таких привілеїв не мали. Про це також пише історик Вебер у томі 2-му під гаслом «Дас папстум». Тих монахів, які виступали проти індульгенцій чи проти інквізиції також палили.

За папи Бенедикта 12-го (1334-1342) німці позбулись папського ярма. Вони ухвалили, що кайзерська влада походить від бога, а не від папи.

Папа Климентій 6-ий (1342-1352), за свідченням істориків, був найбільшим розпусником, який в товаристві кардиналів і вільнодумних жінок, гуляв цілими ночами. Найлюбішою коханкою цього папи була графиня Туранне, яка також наставляла єпископів. Климентій 6-ий зумів усунути німецького кайзера Людовика і наставити Карла 1-го. На Людовика папа кинув таку клятву: «Хай всемогутність божа кине тебе в пропасть пекла, хай буде проклятий кожен твій крок, хай бог зішле на тебе сліпоту і божевілля і хай грім тебе уб'є. Хай усе живе виступить проти тебе, хай твій дім буде знищений, а діти твої згинуть на очах твоїх. /Не гірше закликає, як африканські шамани Г. С./.

1350-ий рік папа проголосив ювілейним, який святкували цілий рік. Темні люди валом ішли на ті ювілеї. Поміж мандрівниками вибухла пошесть, від якої загинуло біля 10 тисяч людей. В цей рік усі доми розпусти були так переповнені, що папа дозволив на «грїх» і монашкам.

Папа хотів дістати у свою власність Авіньон і околиці, які належали багатій Йоанні і яка мала на сумлінні мордерство свого мужа. Отже, зробили «трансакцію»: вартість посілості становила 300 тисяч гульденів золотом, але папа простив Йоанні грїх і посілість забрав без витрат.

Від 1352 до 1378 року було кілька пап і пап-

ський осідок переносили то до Риму, то до Авіньону, залежно від папських химер. По 70-літній розрусі, Рим знову став осідком пап,... але не зовсім.

Папа Урбан 6-ий (1378-1389) був у Римі, а в Авіньоні був папа Климентій 7-ий. Обидва папи себе взаємно виклинали, як останні негідники і жодному то не зашкодило. Але Урбан був беззастережним мордерцем. Не довіряючи своїм кардиналам, він мав підозріння на 6-х кардиналів, наказав їх тортурувати в найстрашніший спосіб, порубати тіла, спакувати у мішки і кинути в море. Але якимось чудом, одному кардиналові пощастило утікти. Однак його зловили і мучили так немилосердно, що його зойки і вереск було чути далеко. Історик д-р Енгерт пише, що під час тортур папа проходжувався по городі, читав молитву і посміхався, як кардиналам вилуплювали очі, виривали нігті, вибивали зуби тощо. Цей нелюдський вчинок викликав загальне обурення, число ворогів збільшилось і остаточно папу Урбана 6-го отруїли.

Після Урбана 6-го було кілька пап (1389-1410), які взаємно себе поборювали. Серед них був один чесний папа Олександр 5-ий (1409), але його скоро зфіксували отрутою.

Славетний морський пірат Балтазар Коса, якимось чудом, став кардиналом, отруїв Олександра 5-го і сам став папою під ім'ям Іван 23-ий (1410-1415). На синоді в Констанці Івана 23-го обвинуватили в перелюбстві і в ... скотоложстві. Він мав статеві зносини з коровами, свиньми тощо. Він згвалтував рідних 3 сестри і, як свідчив його секретар, папа мав гарем на 200 дівчат. На синоді Івану 23-му довели всі його злочини і запакували до в'язниці. Цей собор тягнувся аж 4 роки (1414-1418). На цьому соборі брали участь 3 патріярхи, 33 кардинали, 4 архиепископи, 180 ксьондзів і монахів і для задоволення їхньої похоті було 700 повій.

В цей же час в Констанці спалили Івана Гуса, як єретика. На цьому соборі, окрім Івана 23-го, усунули ще двох контр-пап і вибрали Мартина 5-го (1417-1431). Усунені папи не визнавали Мартина 5-го і далі бунтували народ, на заспокоєння якого послали військо.

Папа Євгеній 4-ий (1431-1447) був великим ворогом турків, бо мусульмани не визнають пап за намісників Христа на землі. Хоч на наступному соборі

Євгенія 4-го усунули і поставили Фелікса 5-го, Євгеній то ігнорував і обидва папи гризлись як пси. За домаганням римлян, щоб Євгеній шанував постанову собору, цей папа прилюдно і урочисто спалив живцем 200 осіб і продовжував урядувати.

Папа Николай 5-ий (1447-1455) продовжував традицію своїх попередників і послав армію хрестоносців визволяти гріб господній, але турки були ліпше організовані, нагнали хрестоносців і забрали Константинополь. Але це пап нічого не навчило. Від цього часу почали палити жидів і відбирати їхні маєтки.

По смерті Николая 5-го, папою став 70-літній кардинал Альфонсо де Борджія. Це був сексуальний збоченець і папствував як Калікст 3-ий (1455-1458), який мав два сина від своєї сестри. Обоє синів він зробив кардиналами і дав їм високі становища.

Папа Павло 2-ий (1464-1471) був великий грошолоб і видав закон, щоб римські повії платили йому податок. Науку він дуже утискував, кажучи, що наука є ворог релігії.

Папа Сикстій 4-ий (1471-1484) був сином рибака і був змолоду звироднілий красень. Сикстій в Іспанії створив Найвищу Інквізиційну Раду, яку очолив кардинал Торквмада, предки якого були жиди, а в Римі розбудував дома розпусти, з чого мав дохід. Кожна гуляща дівчина мала платити папі одного динара на тиждень. В додаток до цього, кожний ксьондз, незалежно від того, чи він послуговувався розвагами цього дому чи ні, мав платити одного дуката на рік. Кожна скарбниця не знала недостатку. Історик д-р Енгерт пише, що кардинал із ст. Луція дістав від папи дозвіл на зносини з хлопцями, замість жінок. Цей папа, будучи ще кардиналом, погвалтував свої сестри, а зі старшою мав кілька дітей. Кардинал Андрій хотів скликати собор, щоб зробити порядок у церкві, натомість папа зробив порядок з Андрієм, який згинув у в'язниці.

Папа Іноцентій 8-ий (1484-1491) мав 16 нешлюбних дітей і до того ще був гомосексуаліст. 1484 р. цей папа видав закон про переслідування чарівниць, яких палили за різними доносами і обмовленнями, за все, включно за зносини з чортами. Папа кинув до в'язниці сина єгипетського султана, князя Зизіму за те, що він відмовився поцілувати папу в ногу і цей сказав, що папа є «брудна римська мавпа».

Папа Олександр 6-ий (1492-1503) був

справжній люцифер у людській подобі. В мирі він був Родріго Борджія і був потомок кардинала Альфонсо Борджія, тобто він був сином свого дядька. З молодю він був великий розпусник і був адвокатом, а потім був військовим. Він був вродливий, чорнявий, сильної будови і легко зводив жінок. Те, що він був потомок від брата і сестри, фізично йому не зашкодило, але з того, мабуть, була його похоть і жінки самі до нього липли.

Родріго романсував з одною панею, іспанкою, в якій було дві дочки красуні. Як ця пані йому надочутила, то він почав романси з дочками. Одну примістив у монастирі, а другу тримав близько себе. Мама з розпуки померла. Як Родріго став папським скарбником, то перенісся до Риму і став папським любовником.

Родріго мав шестеро дітей від різних коханок. Ставши кардиналом, Родріго сподівався, що по смерті свого батька він сяде на його місце. Одначе так не сталось і Родріго виїхав до Іспанії, став там військовим у чині капітана, але поповнивши кілька злочинів, іспанський король вигнав Родріго з Іспанії. Повернувшись назад до Риму, він знову стає кардиналом. Рим такими людьми не гидував.

Рим тоді був одним суцільним домом розпусти і ніхто на те не звертав жодної уваги. Щоб дістатись на папський трон, Родріго дозволяв кардиналам усе, чого вони бажали. Підкупляв, дарував, і навіть одному кардиналові з Венеції дозволив спати одну ніч зі своєю дочкою Люкрецією, з якою і сам жив як з жінкою, хоча вона мала лише 11 років. Родріго свого досягнув. Його вибрали папою і як Олександр 6-ий він урядував від 1492 до 1503 року.

Світово відома дочка Олександра 6-го, скандалістка Люкреція, мала 4 мужа, але всі вони таємничо зникли. Найбільше вона любила свого батька, бо й жила з ним як з чоловіком і рівночасно зі своїм братом Цесаре. Папський церемонійний майстер Бурхард пише, що Люкреція зі своїм батьком, «святішим отцем», була вдень і вночі. Через це взаємне кохання, папою власне був не батько, а дочка. На балях вона танцювала майже гола, покрита рідкою наміткою. Своїх синів папа Олександр поставив на високі становища. Сини ворогували і Цесаре замордував свого брата Джіовані.

Письменник Клементій Вуд пише: «Цесаре був

такий самий, як і його батько не тільки на вигляд, але і на вдачу — був пристійний і розпусний. Брав участь у оргіях разом із своєю сестрою Люкрецією, яка була коханкою і батька і брата. Папа Олександр 6-ий говорив, що кожна релігія є добра, але найдурніша є найліпша. Той же Вуд пише: «Перед вікнами папи, в товаристві коханок злучали кобили з жеребцями, що тішило «святого отця».

Цей папа заклав ворота в базиліці св. Петра і оголосив, що хто зложить певний даток і перейде через ці ворота у ювілейний рік, то буде очищений від усіх гріхів і буде мати одкриті ворота до царства небесного. Диваків не бракувало і папа добре підлатався.

Англійська Церковна Енциклопедія видання Юніверсал Новледж Фаундейшен пише, що папа Олександр 6-ий був найгірший з пап, але святому отцю не повинно закидати злих вчинків. Цей папа приготував затруєне вино для кардинала Гардіяна, але через помилку випив його сам і через годину сконав. (Така божа воля! Г.С.).

Наступним папою був Пій 3-ій, який урядував лише 26 днів. Це була чесна людина. Що з ним сталося, історія не знає.

Папа Юлій 2-ий (1503-1513) не був ліпший від Олександра 6-го. З одною коханкою він мав 3 дочки. Через розпусту захворів на сифіліс і його тіло почало гнити до тої міри, що навіть у ногу не можна було цілувати, бо тіло дуже смерділо.

Папа Лев 10-ий (1513-1521) був ще 13-літнім хлопцем висвячений на кардинала, бо з ним тішився папа Іноцентій 8-ий. Спітлер у своїй історії пише: «Тоді на папському дворі було звичайним явищем зносини з мужчинами і звірятами».

Папа Іноцентій 8-ий широко торгував індульгенціями і за добру плату прощав гріхи як минулі, так і пляновані наперед мордерства і гарантував вступ до неба. Для переведення цієї торгівлі, папа вирядив цілу армію монахів, які продавали ці розрішення так, як гандлярі продають цигарки чи цукерки.

У Німеччині вславився продажею розрішень монах Ян Дізел, який був негідником і розпусником. За згвалтування одної жінки і інші злочини, цей монах був у Інсбруку засуджений на страту. Австрійський цісар Максиміліян звелів зав'язати його у мішок і кинути у воду, але знайшлися такі, що за нього засту-

пились і цар його помилював.

Дізел подорожував у пишному повозі. Підійшовши до якогось міста, він сповіщав міську управу, щоб оголосити таке: «Ласка пана бога і святого отця є коло воріт міста». Тоді дзвонили дзвони, сходилось духовенство і люди і починався похід. Попереду йшов Дізел з червоним хрестом, а за ним на червоній подушці несли папську булу (дозвіл), заходили до церкви і починалася торгівля «святим ошуканством».

Дізел говорив різні заохочення до покупців, напр.: «Припустім, що хтось з вас (що є можливим) звалтував хоч би божу матір, то однак за ціну, встановлену можна у мене купити прощення». Отакі злочинні дії пап викликали обурення. Терпінню приходив кінець!

ПРОТЕСТАНТСЬКИЙ РУХ

Мартин Лютер не зміг терпіти папського божевілля. Його підтримав народ і навіть монахи. 31-го жовтня 1517 року Лютер прибив на воротах Вюртербурзької катедри 95 тез проти папських безчинств. Він доводив, що відпущення гріхів за гроші є злочин і образа бога. Як і треба було сподіватись, папа 1520 року видав гострий наказ і критику на Лютера. Лютер же, як чесна і освічена людина, одразу скликав студентів і професорів університету Вюртенбургу, скритикував папську демагогію і кинув папський наказ і всі католицькі канонічні права до розпаленої печі. Тоді рух проти пап поширився і долучилось духовенство. Протестантський рух охопив усю Європу і навіть у папському соймі вимагали вигнати папських рогатих агентів. Остаточно папу Лева 10-го отруїли.

Папа Гардіан 6-ий (1522-1523) провадив завзяту боротьбу з протестанством. На забави вже не було часу.

Папа Клементій 7-ий (1523-1534) зайшов у конфлікт з німецьким кайзером Каролом 5-им, який послав військо, щоб цього папу привести до порядку. Папа втік, але дуже потерпіли римляни. За два місяці німецько-католицьке військо зробило таке спустошення, якого не було навіть за нападів варварів.

Папа Павло 3-ий (1534-1549) був Олександр Фарносе, якому Родріго Борджіо простив усі гріхи, який забив рідну маму, жив зі своєю сестрою, яку

також замордував, струїв зятя графа Боса Сфору. Цей папа дуже переслідував лютеран і хвалився, що в крові лютеран могли плавати навіть коні.

Хронікар Спіттлер пише, що Павло 3-ий дбав лише про кривих і нешлюбних дітей. Двох унуків зробив кардиналами, які були віком один 14, а другий 16 років. Він також завів орден єзуїтів, який через 200 років був розв'язаний, а потім знову відновлений. Цей орден у системі папського урядування був те саме, що у Гітлера Гестапо, або у Сталіна ГПУ, тобто орган репресії і переслідування.

Папа Юлій 3-ий (1550-1555) був також розпусник. Для втіхи він тримав собі хлопця, якого в 16 літ зробив кардиналом. За його урядування було переведено реєстр повій, яких виявилось в Римі 40 тисяч.

Папа Павло 4-ий (1555-1559) був дуже жорсткий. За його намовою замордували французького короля, своїми агентами тероризував майже всю Європу і нищив кожного опонента. Перед смертю папи народ збунтувався проти інквізиції, спалив будинок папи, знищив поставлений йому пам'ятник і волочив вулицями Риму, а потім кинув у річку. Бунт тривав 12 днів і було знищено монастир домініканів — «божих псів».

Папа Пій 4-ий (1559-1565) наклав тяжкі податки на народ і дуже переслідував кальвіністів.

Папа Пій 5-ий (1566-1572) був головним інквізитором і зверхником домініканів, які цю інквізицію виконували. Він спалив тисячі людей, які його не визнавали, тисячі мужчин вивалшив та повиймав очі. Він усунув англійську королеву Люжбіту, бо вона була протестанткою. В Німеччині переслідування протестантів ослабло, то папа дав наказ цісареві Максиміліанові 2-му посилити переслідування, інакше він буде усунений. У Флоренції ксьондз Корнеселі був прихильником лютеранів, то папа звелів стягти йому голову, а тіло спалити. Лікарям папа наказав, що кожен хворий має висповідатись, інакше лікувати невільно. До французької королеви Катерини де Медічі цей папа в листі написав так: «Нехай пані не сумнівається, що для бога може бути щось приємнішого, як переслідування і мордування всіх противників католицької церкви».

Цей папа дуже любив дивитись на муки і зойки людей, яких палили живцем, але на старість він осліп, то не міг бачити, але його підводили близько міся

тортур, щоб він міг чути людські нестерпні муки. За ці «святі дії» католицька церква проголосила папу святим. Моліться до нього всі ті, що втратили розум і вам pomoже. Церковна Енциклопедія пише, що цього деспота хотіли вбити.

Папа Григорій 13-ий (1572-1585), справив криваву купіль у Франції, звану як **Варфоломєєва ніч**. Це було в ніч з 23 на 24 серпня 1572 року. На сигнал, поданий з королівського палацу, відізвались дзвони з катедри св. Джермайн. На цей сигнал папські слуги — монахи-домінікани оточили дільницю міста в Парижі, в якій мешкали протестанти, звані гугеноти. Вони вривалися до мешкань, гвалтували дівчат і дітей і вирізували всіх, хто там лише був. Вони розтинали тіла і виривали серця. Ця кривава розправа поширилась на околиці Парижу. Король і папа були заодно, і тих, які спасались через річку, стріляли. Тієї ночі було вирізано біля 70 тисяч людей. Папа, король і «святий дух» були втішені таким «досягненням». Кардиналові, який подав цю новину, папа дарував 200 дукатів. Відбулось спеціальне святкування, йшли процесії, стріляли з гармат і правили спеціальні служби богіві, за його поміч у «святomu ділі».

В зв'язку з цією масакрою, папа видав спеціальні медалі, на одній стороні якої було «Грегориус XIII M.P.», що значить «Понтіфекс Максимум», а з другої «Угоноторум Страджес», тобто «поразка гугенотів».

Папа Клементій 8-ий (1592-1605) уславився тим, що спалив живцем славного фізика Джордано Бруно, 16-го лютого 1600 року. Бруно сам був монахом, але був мудрий і пізнавав світ, а це було противне «святomu духові» і папі. Всяке пізнання світу, церква беззастережно поборювала.

Папа Павло 5-ий (1605-1621), при помочі єзуїтів, спровокував війну в Німеччині, яка тяглася 30 років.

Папа Григорій 15-ий (1621-1623) далі нищив протестантів і почав війну з чехами. Він спік архієпископа де-Домініс, тіло якого звелів волочити вулицями Риму. Тоді ж помер кардинал єзуїт Белярмін, який мав статеві зв'язки не тільки з жінками, але й з козами.

Папа Урбан 8-ий (1623-1644) дбав про свою родину і з церковної скарбниці видав біля 20 мільйонів чкудів. На наказ цього папи інквізитори вкинули до в'язниці, а також хотіли спалити живцем світово

відомого 70-літнього вченого астронома Галілея за те, що він вперше відкрито сказав, що земля кружляє довкола сонця. Галілея змусили відкликати своє твердження, а потім зіслали, де він і помер на вигнанні.

Папи є найбільші вороги науки. Як колись, так і тепер вважалося за непростимий гріх виступати проти біблійного вчення, що земля є центр всесвіту. Ще кілька років назад, один парох в США звільнив учительку парафіяльної школи за те, що вона учням казала, що земля кружляє довкола сонця. Якби це трапилось 200 років назад, то її спалили б як єретичку, але тепер папські руки вкоротили і права обмежили.

Папа Іноцентій 10-ий (1644-1655), згідно з історичними відомостями не папував, а урядувала його коханка Донна Олімпія, вдова брата Іноцентія. Як і всі папи, він шукав нових джерел прибутків і наложив монополію на збіжжя, чим довів рільництво до упадку і до голоду. Цей папа вигадав «святі мші», тобто викуп душ із чистилища, що є й тепер.

Папа Олександр 7-ий (1655-1667) став папою завдяки тій же Донні Олімпії. Однак невдячний Олександр не тільки зрадив Донну, а ще й вигнав її з краю і мав молодих дівчат.

Папа Клементій 9-ий (1667-1669) був людиною вченою і шляхетною. Він хотів піднести престиж церкви, що не було в традиції католицької церкви. Він зайшов у конфлікт з єзуїтами, кинув на них клятву, за що його і сфіксували.

Папа Клементій 11-ий (1700-1721) весь час воював і вмішувався у справи німецького кайзера. За свого урядування папа вислав єзуїтських місіонерів до Китаю, але за короткий час вони пізнали вчення Конфуція і відкинули християнство. Тоді він вислав кардинала Джорнна з завданням знищити конфуціанство. Але сталось навпаки, єзуїти знищили кардинала.

Папа Іноцентій 13-ий (1721-1724) дійшов до переконання, що єзуїти не будують, а нищать християнство і заборонив єзуїтам приймати нових членів. Однак єзуїти були за сильні і зразу після цього наказу замордували папу.

Папа Бенедикт 13-ий (1724-1730) наказав спалити славу історію Неаполю, над якою автор Джіоннонеса працював 20 літ, то папа не визнавав жодних книжок окрім «святого письма». Окрім того,

папа наказав ув'язнити і самого автора, який і помер у в'язниці.

Папа Клементій 12-ий (1730-1740) хотів завести лад і справедливість у церкві і 1738 року видав наказ проти масонів і почав їх поборювати усією силою. Від цього часу починається полекша. Інквізиція припинилась.

Папа Бенедикт 14-ий (1740-1758) був мудрий і волів спокою, зумів у Франції поладити спірні питання і навести спокій. Тортури і переслідування, які тяглися століттями, утихли. Він на церковні гроші будував школи і шпиталі і сприяв розвиткові науки. Бенедикт 14-ий розв'язав злочинний орден єзуїтів, але цікаво відзначити, що цей наказ папа видав тоді, як захворів і лікар йому сказав, що з цієї хвороби він уже не видужає і він не боявся, що його єзуїти знищать.

УПАДОК ПАПСЬКОЇ СВАВОЛІ

Ще до Мартина Лютера, папська велич зазнала великого удару від англійських королів. Папа Клементій 8-ий не дав розводу англійському королеві Генрі 8-му і король проголосив себе зверхником церкви і одійшов від Риму. Так воно є до тепер від 1530 року. Королі стають все більше незалежними і ігнорують папу і його клятви.

Хоч папа Клементій 13-ий (1758-1768) і став по стороні єзуїтів, але народ вже сам гнав їх зі своїх країн. На вулицях Риму було повно втікачів єзуїтів з Іспанії, Португалії, Франції тощо. Наука стала перемагати. Папа і церква зажурились. Клементій 13-ий так і помер, не зумівши стримати поступ і народній гнів.

Папа Клементій 14-ий (1769-1774) почав очищати церкву і 1773 року він остаточно розв'язав злочинний єзуїтський орден. Підписуючи цей закон, папа сказав: «Я є певний, що підписую свій власний засуд», бо сподівався на підступ від єзуїтів. Так і сталось. Єзуїти його отруїли і людяний папа помер у страшних муках. Отрута була така сильна, що у папи випало волосся і шкіра на лиці і шиї потріскала. Орден єзуїтів так і не вдалося знищити цілковито.

Папа Пій 6-ий (1775-1799) урядував довго, але церква стала підупадати. Чорне середньовіччя скінчилось. Починалось відродження культури і науки. Релігію почала заміняти державна політика. 1798 року французи проголосили республіку, усунули папську

владу, а папу ув'язнили, де він і помер. Відновити інквізицію вже не вдалося, хоч монахи і змагали за те.

Папа Пій 7-ий (1800-1823) коронував Наполеона 1-го, але там зайшло непорозуміння і папу замкнули, а в 1814 р. випустили. Як помсту, папа видав булу, якою відновляв єзуїтів і велів різати французів. Одначе тодішні папські слуги вже не мали сили — їх не слухали. Він заборонив ширення і читання біблії і заборонив продавати біблію, бо боявся, що народ дізнається про ту прірву поміж теорією і практикою християнства.

Папа Лев 12-ий (1823-1829) викляв масонів і всіх тих, хто поширює біблію.

Папа Пій 8-ий (1829-1830) був заклятим ворогом усякого поступу й науки. Він кинув клятву на філософічні і біблійні товариства. Поет Гете писав: «Церковна держава існує лише тому, що світ не має охоти проковтнути щось таке мерзенне».

Папа Григорій 16-ий (1831-1846) був таким, як і його попередники і поборював пресу, яка його викривала. Єпископ Арнольд із Трієру пошив спідницю зі шмат і велів виставляти її по церквах, кажучи, що в ній ходив сам Ісус. Темна маса цілувала ту спідницю і складала великі суми грошей. Це було таке очевидне шахрайство, що папа заборонив цей гандель.

Втративши політичну силу, папи почали вигадувати різні релігійно-психологічні методи впливу на темних людей. Так папа Пій 9-ий (1846-1876) офіційно проголосив у 1870 року догму про непомильність пап, що існує й тепер. Ще будучи кардиналом, з Пієм сталось два «чуда». Перше, як він їхав у процесії повз малу дитину у мами на руках, ця дитина рукою показала на нього і сказала «папа, папа», а іншим разом, їдучи в кареті, на неї сів білий голуб — «святий дух». Усі прикмети були за те, що він стане папою. 1854 року цей папа проголосив про «непорочне зачаття» Марії від Анни, хоч вона і була заміжня. 1864 року він видав обіжник і виклинав усякі науки і поступ.

У ті часи кардинал Антонелі нагромадив маєтність на 20 мільйонів доларів і все коло себе мав коханку Ламбертіні. Як кардинал помер, то вона заявила свої права на маєтність як його дочка, яка жила з ним як з мужем. Усі кардинали мали коханок, але крились з тим, хоч шило завжди вилазило з мішка. Римський кардинал Веннутеллі, якого като-

лики мали майже за святого, мав коханку і діти. Пія 9-го звали «чорний папа».

Італійці ненавиділи цього папу і італійський король Емануель зайшов з військом до Риму і зробив кінець з папською державою. Папа кинув на нього страхітливу і довгу клятву, текст якої забирає цілу сторінку. Він прокляв усе: голову, кості, кров, кишки і шлунок; зуби, губи, язик, горло, ребра, коліна, пальці і п'яти; живого, ходячого, стоячого, лежачого, умиряючого і мертвого.

Цей папа добре знав учення і засади християнства — всепрощення і любов до ближнього, але ним керувала диявольська злоба і ненависть. Ця клятва королеві не зашкодила, так само як нікому не допомогли папські благословення. (1929 року Муссоліні відновив папську державу, яку знову обмежили в 1948 році).

1863 року поляки повстали проти російської окупації, то папа Пій 9-ий кинув на них клятву і запевнив царя Олександра 2-го, що він приборкає поляків.

Папа Лев 13-ий (1878-1903) тяжко переживав своє безсилля. Як на глум, 9-го червня 1889 року в Римі, на тому самому місці на ринку відкрили пам'ятник Джордано Бруно, де його живим спалив Клементій 8-ий у 1600 році. Це був великий поличник папам, але тепер вони вже були безсилі. Папа мовчав і навіть не виклинав. Однак папи ще мали великий вплив на своє «стадо», і коли поляки бунтували проти німців, то він їх втихомирював, а не бунтував проти окупантів. Також як ірландці бунтували проти Англії, то папа став не по стороні католиків, а по стороні англійського короля.

В 1894 році цей папа вислав спеціального листа до константинопольського патріярха у справі злучення східної церкви з папською. Патріярх дав відповідь, але через рік, зазначаючи, папи так одійшли від оригінального вчення, увели різні небилиці: непорочне зачаття, святого духа від сина, чистилище, непомильність пап тощо, що тепер об'єднання не є можливе.

Папа Пій 10-ий (1903-1914). Посмертно цього папу було проголошено святим і його тіло перенесли до базиліки св. Петра. Мертвий папа мав на руках срібні рукавички і срібну маску. Що ж святого dokonав Пій 10-ий? Він вів завзяту боротьбу проти науки, освіти і поступу. 1905 року Франція скасувала

папський конкордат (угоду) і відлучила церкву від держави. Цей папа дав наказ 1907 р., що кожен католик має вірити у чудо в Люрді. А 1909 року проголосив святою Жанну д'Арк, дарма, що її судив французький єпископ і її спалили живою. Згодом зрадника єпископа посмертно відлучили від церкви і так направили злочин, поповнений церквою супроти нації.

1907 року цей папа видав аж дві енцикліки (обіжники) проти всякої науки, знання, поступу і освіти, зазначаючи, що освіта веде до безбожництва і на цьому терпить і упадає католицька церква. Папи вже були позбавлені прав користати з послуг армії своїх монахів. Церква явно підупадала і тепер опорою залишилась ще тільки темна маса людей, яку треба було не допустити до освіти. 1908 року цей папа кинув клятву на кожного віруючого, який порушує його обіжник і наказав єпископам, щоб не допускали учителів, які визнають теперішні науки і щоб не висвячували священиків, які толерують науку і щоб молодь не читала книжок і часописів.

Багато професорів утратило свої становища в університетах. Жертвою уніятських єпископів був і наш славний Каменяр, Іван Франко. Заходами цих єпископів І. Франка не допустили читати лекції у Львівському університеті. У Флоренції усунули проф. Міноччі за те, що він не хотів визнавати, що перші люди були біблійний Адам і Єва. Потерпіло багато учених в Німеччині і Франції. Папа хвилювався і видавав один обіжник за другим 1910 та 1911 рр. супроти науки і супроти того, хто здумав би скажити ксьондза за якийсь злочин — навіть за вбивство. Цей папа також був по стороні Австрії у війні зі Сербією і взагалі він був ворогом слов'ян.

Папа Бенедикт 15-ий (1914-1922). За цього папи чехи заснували свою незалежну церкву, через розпусту ксьондзів. Папа кинув клятву на професора і ректора Бонфатського університету за те, що він доводив, що Ісус не є богом, а лише пророком, а богом його оголосили аж на Нікейському соборі.

Папа Пій 11-ий (1922-1939) був дуже старий і його доглядали найліпші лікарі. Очевидно, що він не покладався на «святого духа». 1929 року папа склав угоду з італійським урядом, на підставі якої створено місто Ватикан, як осібна держава. Італійські комуністи тоді також підтримали папу. Цю угоду підписав

італійський диктатор Беніто Муссоліні, згідно з якою проголошувалось: 1. Римокатолицизм є державна релігія Італії. 2. Рим — священне місто. 3. Обов'язкове навчання релігії у школах — виняток лише за дозволом. 4. Спеціальні привілеї заарештованим ксьондзам. 5. Право Ватикану цензурувати у «священному місті» Римі пресу, кіно, шкільну програму і забороняти продаж усіх книжок, в яких є ознаки ересі. Ця угода існувала 54 роки і в 1983 році до влади прийшов соціаліст Беніто Краксі, який ту угоду уневажнив. Рим вже не є святе місто і навчання релігії у школах усунули. Привілеї злочинним ксьондзам також відібрали. Тепер в Італії всі є рівні перед законом на землі.

Папа Пій 12-ий (1939-1958) проголосив, що хоче стати святим ще за життя, бо бачив божу матір і чув її голос. Він був перший, який погодився з науковцями, що світ постав яких 10 біліонів років тому і признав Дарвіну рацію, що людина походить від мавпи.

В И С Н О В К И

Довга історія пап — «святих отців» і їхніх далеко не «святих» поступовань показує характер віри, яку вони проповідували. Само християнство є збірка різних дохристиянських вірувань і звичаїв, як-то єгипетських, жидівських, вавилонських, іранських і навіть тибетсько-будистських. До цієї суміші папи на свій розум додавали різні догми, які не мали нічого спільного з ученням Ісуса.

Сам Ісус був жидівський патріот-бунтар, вихований в юдейській вірі і його апостоли ходили з мечами. Марія Магдалина була не повія, а жінка Ісуса, що ясно доводять останні наукові дослідження. Таких груп, як мав Ісус, тоді було багато. Це були жидівські партизани проти римської окупації. Пійманих бунтарів римляни розпинали, але в цілком інший спосіб, чим це тепер голосить церква. Таку кару застосовували тоді виключно для тих, які виступали проти римської влади.

Той факт, що воскресіння Ісуса немає сталої дати, свідчить про те, що такого явища не було. Воскресіння зайшло до християнства від жидівського свята песах, яке, в свою чергу, жиди запозичили від вавилонян. Історія цього свята є довга і скомпліко-

вана.

Християнство постало не на вченні Ісуса, який нічого не писав, а на вченні Павла, який був катом християн, а потім став проповідником. Християнство поширилось серед римських рабів тому, що не маючи жодних надій на землі, вони сподівались щасливого життя на небі, яке християнство їм так облесливо обіцяло.

З другої сторони, імператор Константин узаконив християнство, щоб придбати симпатії рабів, яких він потребував для свого війська, але сам він християнином не став. Так християнство було влучене в мілітарні об'єднання, які мали своїх зверхників єпископів, які своєю поведінкою перевершили усіх тоталітарних деспотів. Своїх опонентів чи інакомислячих, католики беззастережно винищували фізично, чим і досягли домінанції. Християнство поширювали в той самий спосіб, як і комунізм — брутальним насильством і терором. Ще й тепер різні теократичні системи, як християнські, так і інші, діють в той самий середньовічний спосіб.

Взаємознищення і руїну провадять і тепер в різних країнах світу, де одні задурені доводять другим таким самим своє правдиве розуміння бога чи віри. Дітям не дають освіти, а вмовляють їм різні небилиці, а з того постає ворожнеча, яка позбавляє людей розуму. Само ж духовенство не вірило у свої проповіді і перетворювалось на роздвоєні натури — одна на показ, а друга своя, приватна.

Статеві збочення серед католицького духовенства є цілком зрозумілі, бо папи, намагаючись чимось відзначитись, спотворили людську природу і без усякої для того потреби і без усякого глузду, заборонили духовенству і монахам одружуватись, так, начебто ці непотрібні терпіння робили приємність богам. Це знову ж сталось тому, що папи самого бога розуміли як страхітливу, мстиву, караючу і кровожадну потвору. Жиди навіть дійшли до того, що свою первонароджену дитину приносили в жертву богам, що тяглося сотками років.

Маючи збочене мислення, духовенство не може розуміти того, що наші предки були нормальні люди, а тому й порівнює свою поведінку до їхньої.

Довголітній митрополит А. Шептицький, у своїй відозві 1933 року з приводу голодомору в Україні не обвинуватив московських злочинців, а народ, кажучи:

«терпите люті муки за гріхи свої і всього народу...» Той же Шептицький, який дуже піклувався жидами в часи німецької окупації, свою маєтність не передав католицькій церкві, а своєму братові, польському генералові.

Консисторія УАПЦ в Канаді пішла далі. Вона видала брошурку, в якій, опираючись на «богословські спроби», пояснила цілком «непомильно», що голод в Україні 1933 року був не тільки з «божої ласки», а і «божественний». Що таку «ласку», як голодомор, бог посилає лише вибраному народові. Що без божої волі і горобець не впаде з даху. А з чиєї волі дахи злітають з хат і самі будинки розлітаються на тріски і купу сміття після тайфунів і ураганів, а горобці залишаються неушкодженими?

То чи не є ці «слуги божі» агентами московського більшовизму, які усі злочини більшовиків виправдовують «божою волею»? Отак «вправляючи» у богословським блуді, не трудно дійти до переконання, що сам бог є безбожний і співпрацює з КГБ.

У пресі ми читаємо про безліч злочинів, повнених духовенством усіх санів, від дияконів до кардиналів включно. Чикагського кардинала Кроля хотіли судити за те, що він з церковних фондів витратив на свою коханку більше мільйона доларів. Однак він вчасно помер.

Наша еміграція є в середньовічному стані. Скрізь і все є контрольоване духовенством: школи, книгарні, наукові інституції, кредитівки, видавництва, редакції, всі часописи є трудно відрізнити від церковних видань. Кожна демонстрація є очолена мітрованими провідниками, а без них ніхто з українців і демонструвати не буде. Гірше чим у Африці. Всяка подія, імпреза, збори, якась урочистість чи свято, завше починається і закінчується молитвою.

Наші партії і державний центр мають своїх духовних комісарів. Усі часописи є захарашені посланнями від «святих отців», тлумаченням біблії і іншими церковними справами. Творчість наших видатних поетів звели до рівня загумінкових віршоплетів. Революціонера і борця за відродження України Тараса Шевченка у шкільних підручниках зображають як романтичного співця про хрущів, квіточок, дівчаток і соловейка.

Наша еміграція є тотально теократичне суспіль-

ство, яке цілком є байдуже до науки і на церкви і цвинтарі видало 400 мільйонів доларів, а на науку лише 5. Кожна громада утримує церкву і попа, а бібліотеки немає, бо ніхто не читає книжок. Мільйонними коштами будуємо нові церкви, а закриваємо культурні осередки, бо немає ані відвідувачів, ані коштів на їхнє утримання.

Статистика перепису 1971 року показала, що в Канаді є 550 тисяч етнічних українців, з яких 240 тисяч володіють українською мовою і лише 140 тисяч є україномовні, які розмовляють дома українською мовою. Щодо освіти, то молоді з високою освітою в середньому по Канаді є 22 %, а за етнічними групами: жиди — 77 %, китайці і японці по 55%, колишні раби негри — 19%, а українці — 9%, далі йдуть ескімоси і індієці.

Щодо обсаджень високих посад, як державних, так і приватних, то жиди мають 28%, а українці 2%, але зате щодо релігійності, то в середньому по Канаді є 42% релігійних, а серед українців 95%. Тут українці є на першому місці, але чи можна малограмотного Івана, який годен читати біблію, посадити десь провадити якусь справу? Мало того. Як цей Іван вивчив свого сина на якогось фахівця, то не будучи сам національно свідомим, не передав і синові нічого і цей син вже перестав бути українцем. *

Хто ж це доводить до такого стану? Звичайно, той, хто панує над людьми і цілковито не дбає про національну свідомість і освіту, а веде до царства небесного, оминаючи нашу державність. Це наше чужовірне і користолюбиве духовенство, яке віками служило чужим панам і за сотки літ русичів-українців перетворило на меншевартісних мужиків, малоросів і хахлів, і цю роботу продовжує і на еміграції, зневажаючи наших предків, їхні звичаї і віру. Як ці провідники мислять продовжувати українську церкву без свідомих українців, то на це трудно дати відповідь. Треба гадати, що християнське духовенство змагає за найскоршу асиміляцію своєї пастви, бо так вигідно тим, кому вони служать.

Куля в живіт папи Войтили довела більше, чим усі теологи за всі 2000 років. Її не стримав ні бог отець, ні бог дух, ні Ісус ані матка боска. Як заступника бога на землі, найвищі боги не охороняють, то на що може сподіватись звичайна грішна

людина? Раненого папу не повезли лікувати до Люрду, на чудотворні води, але до шпиталю. Спасали його не єпископи молитвами, а найліпші лікарі. Охороняють папу не янголи з трумпетами, а армія з карабінами і пістолями. Тепер його возять у спеціальній кулестійкій клітці, як нікого іншого. То чому бог охороняє звичайних людей, а свого заступника залишає на ласку поліції?

І не дивлячись на все це, віруючі є до такої міри затуманені, що є цілком неможливо дістатись до Іхнього глузду і дати їм зрозуміти, що вірять вони не у бога, а у папу, який роз'їжджає по світі і хвалить бога за... чудотворне спасіння. Один день подорожі папи за кордоном коштує від 2 до 4 мільйонів доларів це в той час, як у відсталих країнах щоденно зголоду помирає 12.000 дітей, тобто майже стільки, як мерло в Україні в 1933 році. Це тягнеться роками і ніхто тим не переймається... Всі спішать побачити папу і щасливі, як поцілують його пантофлю.

Отаке очманіння було в революцію 1917 року, коли темна маса пішла за облудними гаслами большевиків, допомгла їм дістатись до влади і стала на службу тоталітарної релігії, званої комунізмом, яка тепер, так як колись християнство, беззастережно мордує своїх підлеглих, морить їх у концтаборах та визискує в колгоспах во ім'я диких догм і несусвітніх обіцянок світлого життя майбутніх поколінь, а в той же час готується збройно захопити владу і опанувати весь світ.

Провідники різних християнських сект часто є звичайні кримінальні злочинці, які мають хист дурити наївних людей. Секта саєнтологів провідника Губбарда відпускає гріхи за 2.000 доларів і мала великі капітали. Остаточно цілий загін поліції обложив їхній будинок у Торонті і сконфіскував усі папери. Сам Губбард десь скривається.

Інший «пророк», кореєць Мунн, який запевняє своїх «дурновірів», що йому десь на горі з'явився Ісус і припоручив продовжувати розпочате Ісусом діло. Мунн продовжує дурити людей, хоч є під поліційним наглядом.

Ще інший «спаситель» Джім Джонс заснував свою секту бідних християн, головно негрів. Він проголосив себе нескортом і з усією своєю сектою переселився у джунглі Полудневої Америки. Виявилось, що «нескортомий» Джонс є невилічимим

хворий на рака. Щоб того не виявити, він вирішив затруїти всю секту в числі 900 осіб. Одного дня він змусив своїх «вірних» пити помаранчевий сік, затруєний ціяністим калієм. Хто відмовлявся, того стріляли. Отак закінчилась авантюра спасіння 900 душ. Наївні, темні і задурені люди лежали купами трупів у джунглях Полудневої Америки во славу «бога отця», який нікому з них не поміг і жодного не спас.

Треба дійсно мати мало розуму, щоб не мислити і не бачити, що за 2.000 років християнства, як християн, так і їхніх опонентів загинуло незліченні мільйони людей і ні бог, ні Ісус, ані всі святі нікому не допомогли і нікого не укарали, бо все те є лише в уяві віруючих.

* Цю статистику подавала англомовна преса і вона є в кожній бібліотеці, однак наша преса це промовчала і «цензура» не дозволила її друкувати, хоч її було подано до 5 часописів.

